

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ὁ Κορεντίνος ἀφῆρσε τὸν πῖλόν του καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἀπέμαξε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου του ῥέοντα ἰδρώτα.

Τὸ παρελθὸν τοῦ οἴκου του ἀνεφαίνετο αὐτῷ φρικαλέον. Ἡ ἀνέγερσις τῆς οἰκογενείας του, ἡ σωτηρία, ἣν ὑπέδειξεν αὐτῷ πρὸ μικροῦ ἡ Καικιλία, τῷ ἐφαίνετο ἀδύνατος. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο τῆς εὐδαιμονίας καὶ εἰρήνης ἠδύνατο ἐν ἀκαρεὶ νὰ καταρρεύσῃ ὑπὸ τὸ φύσημα ζηλοτύπου τινός, ὥσπερ χάρτινον παλάτιον διὰ τοῦ δακτύλου παιδίου.

Ὁ κύρ Λεσγιδὺς ἦν ἀμείλικτος δώκτης αὐτῶν. Πρὸ δεκαετίας ἐκαίροφύλακται νὰ εὕρῃ κατάλληλον περίστασιν ἵνα καταστρέψῃ αὐτούς, χάρις ὅμως τῷ Ἰβ, ὅστις ἀκαμάτως εἰργάζετο, ἡ περίστασις αὕτη δὲν παρουσιάζετο τῷ ἀκάμπτῳ κλητῇρι.

Ἡνῶναι ἐν τούτοις ὁ κύρ Λεσγιδὺς ὅτι οἱ Κερανδάλ εἶχον μυστικόν τι καὶ ἐξηγριοῦτο μὴ δυνάμενος νὰ μάθῃ αὐτό.

Δὲν εὕρισκε τις συνήθως ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων ὑπὸ τὸ πέταλον ἵππου ἢ εἰς κοίλωμα δένδρου εἰς Μορβάν. Οἱ Κερανδάλ ἐπλήρωσαν μέχρι λεπτοῦ τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας, ἀς ὤφειλον, χωρὶς νὰ εἰπωσι πόθεν προήρχοντο τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ὁ δὲ Λεσγιδὺς ὑπόπτευεν ἔγκλημα.

Καὶ ὅμως οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ, μ' ὅλας τὰς λεπτομερεῖς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις. Ἦτο ἐν τούτοις εἰς ἄκρον ἐπίμονος καὶ δὲν ἀπηλπίζετο.

Ἡ ἱστορία τῆς Μαριάννας ἤρξατο κοινωνογούμενη. Ὅσακις ὁ δικαστικὸς κλητὴρ μετέβαινεν εἰς Ἑλβὲν δι' ὑπηρεσίαν διήρχετο διὰ τοῦ Πενοῦ διὰ νὰ μάθῃ εἰδήσεις.

Ἐσταμάτα παρὰ τῷ πεταλωτῇ Καουσακ καὶ ἐζήτηι πληροφορίας. Οὗτος δέ, φύσει ἀγαθὸς καὶ εὐπιστος, διηγείτο τῷ Λεσγιδὺς ὅτι ἐγνώριζεν, ὅτι δηλαδὴ ἡ κυρία Κερανδάλ κατελαμβάνετο ὑπὸ αἰφνιδίων φόβων καὶ φοβερῶν παροξυσμῶν, καθ' οὓς ἐφύλασσον αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὅσακις ἐπίσης συνήντα τὸν Ζεαννῖνον, ὅστις ὁλονὲν καθίστατο μελαγχολικώτερος, ἡρώτα καὶ τοῦτον, ἀλλ' ὁ Σακορράφας οὐδὲν νέον ἐγνώριζεν αὐτῷ.

Οὐχ ἦττον ὁ κλητὴρ ἤρξατο ἐννοῶν τι ἀμυδρῶς καὶ κατὰ καιροῦς ἔλεγε λόγους

ἀνησυχητικούς, ὡς εἰ ἐγνώριζε πλείοτε τῶν ὧν ἀληθῶς ἐγίνωσκε.

Τοὺς λόγους τούτους ὑπενόει ὁ Κορεντίνος λέγων τῷ ἀδελφῷ του ὅτι ὁ κύρ Λεσγιδὺς ἔλεγεν ὅτι θὰ μετέβαινεν ὁ ἀνακριτὴς παρ' αὐτοῖς.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων ἐν σιγῇ.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἐν τῷ βίῳ του ὁ Κορεντίνος διέβλεπεν ἀλλήν ὑπαρξιν ἐκείνης, ἣν μέχρι τοῦδε διηγέ.

Μεταξὺ δὲ τοῦ νέου τούτου βίου καὶ αὐτοῦ τὸ παρελθὸν προεβάλετο κώλυμα.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε ληστοῦ ἐνστικτὰ. Ἦδη ἄλλαι σκέψεις ἐγεννῶντο ἐν αὐτῷ. Οἱ λόγοι τῆς Καικιλίας ἐζωγόνησαν αὐτὸν καὶ ἐπέφερον τὴν τοιαύτην εἰς τὸν χαρακτῆρά του μεταβολήν.

Ἡ ὥραία καὶ πλουσία ἐκείνη νεανὶς ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἀφ' αὐτῆς ζητοῦσα συμπιλίωσιν καὶ εἰρήνην. Τίς οἶδεν!

Ἀλλ' ἦτο ὄνειρον. Ἐξεπλήσσετο δὲ καὶ αὐτὸς διὰ τὴν μεταβολήν του.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Σκέπτομαι πῶς εἰμεθα λησταί.

— Νὰ δά! εἶσαι παράξενος, ἀπῆντησεν ὁ Ἰάκωβος γελῶν. Μήπως θέλεις νὰ γείνης καλόγηρος, Κορεντίνε; Εἶναι λιγάκι ἄργα, μὰ θὰ σοῦ πηγαίνουν ὠραία τὰ ράσα! θὰ γείνης ἕνας χαριτωμένος παπᾶς. Μὰ τί θὰ γείνω ἐγὼ μόνος; Ἐγὼ εἶμαι τὸ χέρι καὶ σὺ τὸ κεφάλι, Κορεντίνε.

Ἡ συνδιάλεξις αὐτῶν διεκόπη ὑπὸ τοῦ κρότου ἀμαξῆς ἐρχομένης ἐπὶ τινος ἐγκαρσίας ὁδοῦ.

Οἱ δύο ἀδελφοί, ὡς ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ λαθροθήρα, ἐκρύβησαν ὀπισθεν θαμνῶν εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἀμαξία ἐσύρετο ὑπὸ ἀθλίου καὶ κατίσχνου ἵππου, μόλις δυνάμενος νὰ σύρῃ αὐτήν.

Ὁ καιρὸς ἦν ὁμιχλώδης, θύελλα δὲ φθινοπωρινὴ ἐφαίνετο ἐπικειμένη.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀμαξῆς ἦν ὁ κύρ Λεσγιδὺς, ὅστις ἐσταμάτησε τὸν ἵππον, ἵνα δώσῃ εἰς αὐτὸν καιρὸν ν' ἀναπνεύσῃ.

— Εἶναι ἄρκετὸς ὁ δρόμος ἀπὸ Πορνιγουνὲν εἰς Σαίν-Ζιλδὰς, εἶπε τῷ συνοδῷ αὐτοῦ, καὶ εἶσαι ἄρκετὰ βαρὺς, Μισώ, γειτόν μου. Κουράζεις τὸν Μπιζού, ἀλλ' εἶναι λαμπρὸν ζῶν καὶ δὲν τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ μ' ἀφήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Μοὶ ἔλεγεσ λαιπὸν ὅτι θέλεις νὰ νυμφευθῇς τὴν μικρὰν Κερανδάλ! Καλὴ εἶναι.

— Ναί. Ἀπόψε μάλιστα θὰ κάμω τὴν αἵτησιν. Μεταξὺ μας, νομίζω ὅτι τῆς ἀρέσω.

— Σοῦ ἀρέσει ἡ δεσποινίς;

— Ναί, μοῦ ἀρέσει. Εἶναι χαριτόβρυτος, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

— Ποτὲ δὲν θὰ γείνη ὥραία ὡς ἡ μήτηρ της. Ἦτο ἡ ὥραιότερα κόρη τοῦ Μορβιάν εἰς τὸν καιρὸν της. Θὰ τὴν ἐνυμφεύμην, μολοντί δὲν εἶχε τίποτε διὰ προίκα. Ἐπροτίμησε τὸν Κερανδάλ

ἢ ταλαίπωρος! Ἄς εἶναι, αὐτὰ ἐπέρασαν. Λοιπὸν εἶσαι ἀποφασισμένος;

— Βεβαίωτατα.

— Ἀποῦ λοιπὸν τὸ ἀπεφάσισες, ἐνωμοτάρχχα, διατὶ ζητεῖς τὴν γνώμην μου;

— Ἀπλῶς διὰ νὰ τὴν μάθω. Εἶσαι ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον. Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερα κόρη καὶ εἶναι πολὺ εὐχαριστὸν νὰ λέγῃ κανεῖς, στρέφων τὸν μύστακα, ὅτι ἔχει συζυγον τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῆς περιοχῆς, καὶ ὅτι οὔτε ὁ δήμαρχος, οὔτε ὁ ἀνακριτὴς, οὔτε κανεῖς ἄλλος ἔχει ὁμοίαν. Εἶναι ἀληθές;

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ κανεῖς νὰ εἴπῃ τίποτε.

— Βεβαίως.

— Ἀκουσε, Μισώ. Εἶσαι σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ ἡμπορεῖ νὰ συζητήσῃ μαζὺ σου. Ἐγὼ, ὡς γνωρίζεις, δὲν ἀγαπῶ νὰ λέγω κακὸν διὰ κανένα. Ἐκτελῶ τὰ χρέη μου καὶ τίποτε περισσότερον. Ἀλλὰ, μεταξὺ μας, λέγουν πολλὰ διὰ τοὺς Κερανδάλ. Εἰξεύρεις πῶς ἀπέθανεν ὁ πατὴρ μίαν νύκτα εἰς ἕνα λάκκον.

— Ἦτο ἀσθενής, παρετήρησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Τά, τά, τά, τά! εἶπεν ὁ κλητὴρ κρατῶν τὴν γλῶσσαν. Περίεργος ἀσθένεια καὶ πολὺ ὑποπτος. Ἀκουσε· ἐγὼ δὲν λέγω μύθους. Εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῶν χρημάτων, μὲ τὰ ὅποια ἐπλήρωσαν τὰ χρέη των. Κᾶτι γνωρίζω, διότι τακτικῶς ἐκοινοποιοῦν εἰς αὐτοὺς κατασχέσεις καὶ ἔξαφνα ἐπλήρωσαν εἰς ὅσους ὤφειλον. Ἐπειτα εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ μαρκησίου δὲ Φοντερόζ, ὁ ὁποῖος ἐφρονεύθη μίαν νύκτα ἀπὸ μίαν σφαίραν. Μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν τοῦ μαρκησίου ἦτο καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ δὲν τολμᾷ κανεῖς νὰ εἴπῃ τὰς ὑποψίας του δι' αὐτόν.

— Αὐτὰ εἶναι μύθοι, εἶπεν ὁ Μισώ. Δύναται κανεῖς νὰ εἴπῃ δι' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ διὰ σέ, ἐπίσης, Λεσγιδὺς. Πρέπει νὰ εἰμεθα δίκαιοι.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ συντρόφου του βλέμμα συμπαθείας, καὶ ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

— Πρέπει νὰ προσέχῃς, φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε πικρίας:

— Μόνον εἰς τὸν πύργον προσποιούνται ὅτι δὲν γνωρίζουν τίποτε. Ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς χήρας, ἡ ὁποία εἶναι κατὰ τὰ τρία τέταρτα τρελλή. Διατί; Ἀπὸ τὴν λύπην της δι' ὅσα συνέβησαν. Δὲν σε συμβουλεύω λοιπὸν νὰ ἀναμιχθῇς εἰς αὐτὴν τὴν σφηκοφωλεάν.

Ὁ χωροφύλαξ ἤκρατο σύννους.

Τὰ θέλητρά της Ἀγνῆς εἶχον κυριεύσει τὴν καρδίαν του.

— Αὐτὰ τὰ λέγουν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ καταστρέφεται μία οἰκογένεια μὲ τοιαύτας ὑποθέσεις. Ἄν ὑπῆρχον ἀποδείξεις, ἡ δικαιοσύνη θὰ ἔκαμνε τὸ καθήκον της.

— Ἡ δικαιοσύνη εἶναι τυφλή, ἐνωμοτάρχχα, εἶπεν ὁ κύρ Λεσγιδὺς, οἱ δὲ Κερανδάλ πονηροί. Κυνηγοῦν τὴν νύκτα ὡς

λύκοι καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συλληφθῶν.

— Ἡ Ἀγνή εἶναι ὠραιότατη, ὑπέλαβε στεναζὼν ὁ Μισώ.

— Εἶναι καὶ αὐτὴ μία Κερανδάλ, συνεπέραναν ὁ κλητὴρ, δυσπίστει.

Καὶ ἐμάστιξε τὸν ἵππον του, ὅστις ἤρξατο πάλιν καλπάζων.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος δὲν ἤκουον πλέον τὸν κρότον τῆς ἀμάξης, ἐξήλθον τῆς κρύπτης αὐτῶν.

Ὁ Κορεντίνος ἦν ὡχρὸς ὡς νεκρὸς.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀδελφοῦ του ἐξέφραζε τὴν συνήθη αὐτῷ ἀδιαφορίαν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Κορεντίνος στεναζὼν ἢ μοῖρά μας εἶναι αὐτὴ ὁ μέγας πύργος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰρηνεύσῃ μὲ τὸν μικρόν, καὶ ὁ μωός.

Ἐσιώπησε.

Ὁ Ἰάκωβος ἐστράφη.

Ἡ ἀμάχη τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐφάνη εἰς τὸ ἔναντι μέρος.

— Σὺ, πηλὴν ἄνθρωπε, ἐγρύλλισε, πρόσεξε· θὰ σὲ ξαναἰδῶ.

ΚΓ'

Μία ἀποκάλυψις.

Ἐν ἔτει 1880 ὁ Μωῦσῆς Βλοῦνερ ἦν συνέταγος τοῦ οἴκου Ραῦμόν, προνομιοῦχου καὶ τιτλοῦχου κολλυβιστοῦ ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Μελοδράματος.

Ὁ κόμης δ' Ἀμβαρὲς εἶχε τελείως ἀπογυμνωθῇ ὑπὸ τῶν γυπῶν ἐκείνων τοῦ Χρηματιστηρίου. Ἐν τῷ τραπεζιτικῷ ἐκεῖν φγραφεῖν ἀπώλεσε τὰ ἑκατομμύρια τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας. Τὰ δάση, αἱ οἰκίαι, αἱ ἐπαύλεις, τὰ πάντα εἶχον ἐκεῖ ἀπωλεσθῇ.

Ὁ Ροζὲ δ' Ἀμβαρὲς ὤφειλεν ἔτι ἐπτακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου προστατευομένους ἐκείνους ληστές.

Τὸ ποσὸν ἦν σημαντικόν.

Εἰς Ἰουδαίος, ὡς ὁ Μωῦσῆς Βλοῦνερ, καὶ πολλοὶ Χριστιανοί, ὅχι καλλιτέριοι ἐκείνου, δὲν ἀφίνουσιν εὐκόλως ν' ἀπωλεσθῇ τόση στρογγύλον ποσόν.

Ὁ Μωῦσῆς δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκην χρημάτων. Ἦτο πλούσιώτατος, πλὴν ἔπληστος, ὡς πάντες οἱ τοιοῦτου εἶδους ἄνθρωποι.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐφοβεῖτο τὸν Βλοῦνερ, ὅστις μετεχειρίζετο ἰδίαν αὐτῷ γλῶσσαν θικιστὰ εὐγενῆ. Ὑψηλὸς ὡς κολοσσὸς καὶ ρωμαλέος ὡς παλαιστής, δὲν ἐφοβεῖτο ὁ Ἰουδαῖος νὰ ἐκβληθῇ ἀπὸ τῆς θύρας.

Οἱ ἀτυχεῖς λοιπὸν παῖταται ἔτρεμον ἐνὶ τῷ φόβῳ ἐκείνου πιστωτοῦ.

Δις ἡ τρίς εἶχε γράψῃ αὐτῷ ἄγγελλον ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔβαινε καλῶς, καὶ ὅτι ὁ γάμος προσεχὺς θὰ ἐτελεῖτο.

Προστατευόμενος ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

εὐνοϊκῶς γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντεροζ, ἐφαίνετο τῷ ὄντι ὅτι θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ Καικιλία ἐδείκνυτο ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ οἰκειοτέρα πρὸς τὸν κόμητα. Χωρὶς νὰ δώσῃ ὀριστικῶς τὸν λόγον τῆς, ἐφαίνετο οὐχ ἤττον διατεθειμένη νὰ δεχθῇ τὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς προτεινόμενον αὐτῇ σύζυγον.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἀνήγγειλε τὰς προόδους τοῦ τῷ Βλοῦνερ καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ πληρώσῃ μικροὺς τινὰς λογαριασμοὺς τοῦ εἰς ἐμπόρους. Ἐπειδὴ δ' ἐπρόκειτο περὶ ἀσημάντων ποσῶν, ὁ Ἰουδαῖος ἐπλήρωσε ταῦτα, ὅπως οὕτω παράσχῃ ὑπηρεσίαν τῷ ὀφειλῆτῃ αὐτοῦ. Ἐξοφλῶν ὁμῶς τοὺς λογαριασμοὺς τούτους ὁ Βλοῦνερ ἐμάνθανε λεπτομερείας, ἃς ἤγνοει.

Οὕτως ἔμαθεν, ὅτι ὁ κόμης συνετῆρει ἐρωμένην, ἥτις κατέκει εἰς μικρὸν μέγαρον κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν, καὶ ἥτις ὠνομάζετο Ζουάννα.

Δὲν ἐγνώριζον εἰμὴ τ' ὄνομά της.

Ὁ Ἰουδαῖος, μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἐλαττωμάτων, εἶχε καὶ τὸ τῆς περιεργείας.

Οἱ ἔμποροι ἐξεθείζον τὴν καλλονὴν τῆς νεάνιδος. Τινὲς μάλιστα ἐβεβχίζον ὅτι ὁ δ' Ἀμβαρὲς θὰ ἐνυμφεῖτο αὐτήν.

Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς ἔλεγεν ἐπίσης ὅτι ὁ κόμης μετεχειρίζετο τὴν Ζουάνναν οὐχὶ ὡς ἐρωμένην, ἀλλ' ὡς σύζυγον νόμιμον, περιποιούμενος εἰς ἄκρον αὐτήν.

Τὸ μυστήριον τοῦτο ἀνησύχησε τὸν Βλοῦνερ, ὅστις ἐβλεπε κίνδυνον διὰ τὸν γάμον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ μόνη ἀγκυρα σωτηρίας τοῦ κόμητος καὶ τῶν ἐπτακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἃς οὗτος ὤφειλε τῷ τοκογλύφῳ.

Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ πληροφορηθῇ λεπτομερῶς τὰ πάντα.

Διὰ τοῦτο, ἐσπέραν τινά, μετὰ τὸ Χρηματιστήριον, ὁ Μωῦσῆς Βλοῦνερ, ἐνδεδυμένος ὡς πρέσβυς, καὶ φέρων χρυσοὺς βαρύτιμον ἄλυσιν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἐσκαρδίου του, μὲ ἀπαστράπτον τὸ ἐρυθρὸν αὐτοῦ πρόσωπον, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν, καὶ τὴν τετάρτην ὥραν ἔκρουε τὸν κώδωνα τῆς θύρας τῆς Ζουάννας.

Ὅτε ὁ Ἰουδαῖος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ μεγάρου, ἡ κρεολὴ ἔγραφεν ἐν τῷ γραφεῖ τῆς.

Ἰδοῦσα τὸν ἄγνωστον ἐκείνον, ἀπέκρυψε τὴν ἐπιστολήν, καλύψασα αὐτὴν διὰ φύλλου χάρτου.

Ὁ Μωῦσῆς Βλοῦνερ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὴν νεάνίδα καὶ διὰ μορφοῦ ἐδεῖξε τὴν ἄκραν αὐτοῦ εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης.

Ἡ Ζουάννα ἐφόρει ἐσθῆτα ἐξ ἐρυθροῦ μεταξίνου ὀράσματος μετὰ τριχάπτων, εἶχε δὲ τοὺς βραχίονας ἡμιγύμνους ἐν τῇ χλιαρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς αἰθούσης.

Διὰ νεύματος ἐδεῖξεν ἀνάκλιντρον τῷ ἐπισκέπτῃ καὶ ἀνέμεινε.

— Κυρία, ἤρξατο ὁ Μωῦσῆς, ἐκπλήττεσθε βεβαίως βλέπουσά με ἢ φυσιογνωμία μου σὰς εἶναι ἄγνωστος. Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ δώσετε πλη-

ροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὸν κύριον κόμητα δ' Ἀμβαρὲς, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἔχω νὰ κανονίσω σπουδαῖα συμφέροντα. Λεῖπει ἐκ Παρισίων ἤδη;

— Ἀληθῶς.

— Ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν. Γνωρίζετε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας τοῦ κυρίου δ' Ἀμβαρὲς;

Ἡ κρεολὴ δὲν ἀπήντησεν.

— Εἶμαι βέβαιος, ὑπέλαθεν ὁ Βλοῦνερ, ὅτι τὴν ἀγνοεῖτε. Ὑπάρχουσι λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας δὲν ἐμπιστεύεται τις οὐδ' εἰς τὴν καλλιτέραν του φίλην.

Ἡ Ζουάννα ἐφρικίασεν.

— Ὑποθέτω, εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος δ' Ἀμβαρὲς δὲν ἔχει μυστικὰ ἀπὸ ἐμέ.

— Ναί, ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ Ἰουδαῖος. Ἐχει κανεὶς πάντοτε μυστικὰ διὰ μίαν γυναῖκα. Τοῦτο εἶναι τόσον ἀληθές, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀγνοεῖτε καὶ τὰ ἐλάχιστα ἐκ τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἐραστοῦ σας.

Ἡ κρεολὴ κατελήφθη ὑπὸ βιαίας ὀργῆς κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ὡς ἱποπόταμος ἐν μέσῳ καλῶν σακχάρου, ἀλλ' ἡ περιέργεια παρεκώλυσε εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀπάντησιν, ἔτοιμον νὰ τῇ διαφύγῃ: — Ἐν τίνι δικαιώματι ἀνεμιγνύετο εἰς ὅ, τι δὲν ἀφώρα αὐτόν.

Ἐμενε σιωπηλή, ἐστηρίχθη διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀνακλίντρον τῆς καὶ ἠκρόατο.

Ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ ὁ Βλοῦνερ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ιδέας τινὸς ἐπεληθούσης αὐτῷ.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ζουάννας ἐνεποίει αὐτῷ αἰσθησιν προφανῶς.

Ἐζήτηι ἐρωμένην. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐπραγματοποίει τὸ ἰδεῶδες τοῦ. Νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν κόμητα; Οὐδὲν εὐκολώτερον. Ἦτο ζήτημα χρημάτων, ἀλλ' ἡ Ζουάννα ἦν ἀντικείμενον ἀξίας, ὁ δὲ Ἰουδαῖος ἐγνώριζε νὰ ἦναι γενναῖος ὁδωρ, ὅταν ἐχρειάζετο.

— Πιστεύετε ἴσως, ὑπέλαθεν ἀποτόμως, ὅτι ὁ κύριος δ' Ἀμβαρὲς εἶναι πλούσιος;

Ἀνέμεινε, ἀλλ' ἡ Ζουάννα οὐδὲ λέξιν προέφερεν.

— Ἀληθῶς, ἐξηκολούθησεν, εἶναι ἀρκετὰ καλὰ εἰς τὸν οἶκόν του κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγχεσσώ. Ἐχει πολὺτιμα ἐπιπλα, ὑπηρέτας, ἵππους ἐξαίρετους, ξὲ ἀμάξας, καὶ πᾶν ὅ, τι χρειάζεται εἰς ἓνα πλούσιον. Θὰ ἐπίστευέ τις ἀληθῶς ὅτι ἔχει ἑκατομμύρια εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του. Σεῖς ἴσως ὑποθέτετε ὅτι θὰ ἔχῃ ἡμίσειαν δωδεκάδα, δὲν ἔχει οὕτως;

Ἀνέμεινε ἀπάντησιν.

Ἀλλ' ἡ Ζουάννα ἔμεινε ἀκίνητος.

(Ἐπεται συνέχεια).

*Κ6